

Evighedslegemet

(Symbol nr. 16)

1. Alt undtagen Jæg'et er bevægelse

Vi er nu kommet så langt frem i vort studium af verdensaltet eller livsmysteriet, at vi har set, at alt hvad der overhovedet eksisterer som tilgængeligt for direkte sansning, er identisk med bevægelse, hvad enten det er faste, flydende, luftformige eller stråleformige materier, hvad enten disse materier er stof for materielle eller skabte foreteelser, eller de er stof for alle eksisterende mentale opbygninger, ideer og tanker.

2. En hvilken som helst bevægelse udgår fra et levende ophav

Vi har også set, at ingen som helst af disse bevægelsesarter kan være sit eget ophav. De må alle udgå fra et levende væsen, hvad enten de er mellem-, mikro- eller makrokosmiske bevægelser eller energier, eller de er funktioner i de levende væseners organismer, eller i naturens mangfoldige skabelsesprocesser eller i stjernernes bevægelser i det evige rum. De er alle uden undtagelse udgået fra levende ophav. Hvordan skulle de ellers blive til? — Hvis de ikke er udgået fra levende ophav, måtte de have et ophav, der var hundrede procent identisk med døden.

3. Døden kan kun være en tænkt modsætning til livet

Men bevægelse kan umuligt være dødens kendetegn. Den er urokkeligt livets kendetegn. Da hele verdensaltet kun består af bevægelse, kan der absolut ikke eksistere nogen virkelig eller absolut død. Døden kan kun være en tænkt modsætning til livet. Alt i verdensaltet er hundrede procent udtryk for liv. Der fore-

kommer således i virkeligheden ikke noget som helst absolut udtryk for døden. Men noget, der ikke eksisterer, kan jo heller ikke give *udtryk* for nogen eksistens. Vi har også set, at ophavet til bevægelse og dermed ophavet til skabelse og oplevelse er verdensaltets levende væsener. De levende væsener er hver især ophav til bevægelse i form af skabelse og oplevelse. *Det er disse to foreteelser, der kendetegner det levende væsen som levende.*

4. Hvorledes det bliver let at se årsagen til menneskenes lyse og mørke skæbne og dermed til den urokkelige retfærdighed i verden

Vi ved allerede, at alle de levende væsener er Guds organer for manifestation eller skabelse. Det vil altså sige, at alle levende væseners manifestationer og skabelser tilsammen udgør Guds manifestation og skabelse. Ethvert levende væsen er således et redskab for udløsning af energi og bevægelse. Da bevægelse ikke kan gå i lige linie, må den gå tilbage til sit udspring eller ophav. Det er meget vigtigt at komme til at forstå dette, thi gør man det, vil det være let at se årsagen til menneskenes lyse og mørke skæbne, ligesom den evige og urokkelige retfærdighed også kommer til syne som absolut virkelighed.

5. Skæbnens struktur og lov

I henhold til denne bevægelsernes tilbagekomst til sit ophav, bliver det levende væsen således her synligt som et center, hvorfra energier og dermed bevægelser udgår, og hvortil de kommer tilbage. Da denne funktion evigt finder sted hos det levende væsen, bliver den her synlig i sin inderste, kosmiske analyse som en bevægelsesophobning. Da enhver bevægelse i denne ophobning danner kredsløb, idet den udgår fra jeg'et og kommer tilbage til dette, og da disse bevægelser igen udgår i alle mulige retninger, danner de tilsammen en kugleform omkring jeg'et. Denne kugleform eksisterer dog ikke som noget, der er tilgængeligt for noget direkte sansesyn, hverken clairvoyant eller fysisk. Det er kun kosmisk eller højpsykisk set, at dette kan konstateres. Dette syn er højt hævet over alle former for sansning igennem almindelige fysiske og psykiske sanser. Vi kan derfor kun *symbolisere* denne kosmiske bevægelsesstrukturs udgående og tilbagevendende bevægelsesarter fra og til ophavet. Disse bevægelsesarter udgør tilsammen væsenets livsoplevelse, der igen er det samme som væsenets skæbne. Da bevægelserne kun kan gå i kredsløb, hvad enten de er fysiske eller åndelige, kan vi symbolisere dem som gående i en bue ud fra ophavet og tilbage igen til dette. Hver eneste tanke, der er udløst imod omgivelserne og således udgør en handling, er altså en bevægelse, der ikke kan gå i lige linie, men kun kan gå i et kredsløb tilbage til sit ophav. Dette er i al sin enkelthed skæbnens struktur og lov. Medens X 1 og X 2 ikke er skabte foreteelser, men derimod er evige og derfor kun kan udtrykkes som „Noget, som er“, er bevægelsesarterne det samme som X 3, der igen er det samme som skabte foreteelser.

6. Bevægelserne er jeg'ets livsoplevelse og skæbne

Disse bevægelsesarter er ikke blot de bevægelsesarter, vi almindeligvis kalder bevægelse, men det er også de foreteelser, vi kender som organer og legemer. Hele vort fysiske legeme består jo af en mangfoldighed af små og store organer. Disse befinder sig hver især i et kredsløb, ligesom selve det fysiske legeme også befinder sig i et kredsløb. Men disse bevægelsesarter er ikke bevægelse i afstand. De er ikke bevægelser fra sted til sted. De er bevægelser i tilstand. De bevæger sig fra støvet igennem færre eller flere tilstande tilbage til støvet. Dette gælder absolut alle skabte realiteter, hvad enten de fremtræder i faste, flydende, luftformige eller stråleformige materier. De er alle underkastet en forvandlingsproces fra tilstand til tilstand og danner således bevægelse. Denne bevægelse former sig som kredsløb. Da bevægelse eller kredsløb ikke kan eksistere uden at være en udløsning af et levende ophav, ser vi således her det levende væsen i sin enkleste, kosmiske analyse som et center, hvorfra bevægelser udgår, og hvortil de kommer tilbage. Dette center er det levende væsens jeg. Bevægelserne, der udgår og kommer tilbage til dette center, er dette centers eller dette jeg's livsoplevelse, dets tanker og følelse, dets skabte legemer eller organer, dets handlinger, manifestationer eller væremåde, eller dets samlede skæbne.

7. »Evhedslegemet« består af alle eksisterende bevægelsesarter

Det levende væsens grundstruktur er i sit princip således et evigt center, der udsender bevægelsesarter, som kommer tilbage til samme center. Det er altså evigt indhyllet i et væld af kredsløbsbevægelser, det selv er ophav til og dermed er afsender og modtager af. Denne struktur omkring det levende væsens jeg er evig, idet enhver kredsløbsbevægelses afslutning afføder en ny kredsløbsbevægelse og således fortsættende. Da alle kredsløbsbevægelser og dermed også den kredsløbsbevægelse, vi kender som det fysiske jordliv, således hver især ved deres slutning afføder en ny kredsløbsbevægelse, og denne bevægelsesstruktur omkring jeg'et derved er evig, har vi udtrykt den som jeg'ets „evighedslegeme“. Vi ser altså her jeg'et i en struktur, der aldrig nogen sinde kan ophøre eller forgå. Denne struktur er jeg'ets allerhøjeste og evige struktur eller legeme. For denne evige bevægelsesstruktur eller dette legeme udgør jeg'et det absolutte, faste punkt. Da alle energi- og bevægelsesarter udgår i alle retninger fra dette faste punkt og i kredsløb vender tilbage hertil, vil disse bevægelsesarter tilsammen danne kugleform. Denne kugleform udgør et evigt, urokkeligt balanceprincip, i hvilket jeg'ets samlede energi- og bevægelsesmasse evigt eksisterer. Dette jeg'ets kugleformige evighedslegeme består af alle de energi- og bevægelsesarter, der udgør jeget's samlede livsoplevelse, dets tanker og følelser, dets manifestation og skabelse, dets organer og legemer, dets skæbne. Det er de rene energi- og bevægelsesarter bag alle disse skabte foreteelser, der udgør evighedslegemet, og af hvilket de alle udgør resultater. Og det er kun igennem disse

resultater, at evighedslegemet kan erkendes gennem sanserne. I sin egen renkultur er det utilgængeligt for almindelig sansning. Det kan kun opleves direkte gennem højpsykisk sansning, hvilket vil sige intuitivt eller kosmisk.

8. Princippet »syndernes forladelse«

Vi ser her midt i analyserne af livsmysteriets løsning, hvorledes det bliver til kendsgerning for den udviklede forsker, at „det et menneske sår, skal det høste“. Dog må vi her gøre opmærksom på, at der findes endnu en lov eller et evigt princip, ved hvilket der kan ske ændringer, ikke i bevægelsesarternes tilbagekomst til ophavet, men i væsenets modtagelighed for den tilbagevendende af det selv udsendte bevægelse eller handling. Dette gælder væsenets modtagelighed for de tilbagevendende virkninger af dets onde handlinger: mord og drab eller andre former for ubehag, det har påført sin næste. Ja, modtageligheden for den tilbagevendende gengældelse af sådanne udsendte onde handlinger kan ligefrem helt fjernes, så væsenet kan blive totalt fri af virkningerne af sådanne handlinger. Vi kommer således her til at møde princippet „syndernes forladelse“. I kraft af dette princip kommer intet som helst væsen til at opleve hele gengældelsen af sine onde handlinger. Det kan kun komme til at opleve gengældelsen eller virkningerne af de onde handlinger så længe, det fortsætter med at manifestere disse. Når væsenernes humanitet er blevet så udviklet, at de ikke mere kan nænne at manifestere den eller den onde handling, er de blevet uimodtagelige for tilbagekomsten af virkningerne af tidligere udløste onde handlinger, ligemeget hvor mange af disse de så end måtte have tilgode, og som endnu ikke er kommet tilbage. Når disse kommer tilbage, og væsenet i mellemtiden således er blevet human i en sådan grad, at det ikke mere kan udløse onde handlinger af den art, hvis virkninger er på tilbagevej til det, vil det altså være blevet ganske uimodtagelig for disse. Det er således nu beskyttet imod virkningerne af de onde handlinger, det tidligere har begået, men som det ikke mere kan nænne at begå. Vi skal senere komme tilbage til en nærmere redegørelse for begrebet „syndernes forladelse“ i særlige symbolsymboler over væsenernes skæbnedannelse. Vi skal her blot bemærke, at det ikke er livets mening, at væsenerne skal pine, lide og have det ondt eller smerteligt. Det er derimod livets mening, at de skal lære deres egne fejlagtige handlinger at kende. Men når denne erkendelse er opnået, og væsenet ikke mere udløser sådanne handlinger, der skaber smerte og lidelse, behøver det jo ikke mere at få virkningerne af disse. Da væsenerne har et ocean af fejlagtige handlinger, hvis virkninger er på vej tilbage til dem, er det godt for dem at vide, at de ikke kan få virkningerne og de deraf følgende lidelser eller smerter, hvis de i dag virkelig af *kærlighed* ophører med at manifestere den slags onde handlinger. Væsenet kan således blive fri for virkningerne af handlinger, som det i virkeligheden har tilgode, hvis det forinden, disse kommer tilbage, har forandret sig således, at det ikke mere kan udløse de nævnte onde eller mørke handlinger.

9. Hvis princippet »syndernes forladelse« ikke eksisterede

Hvis dette princip ikke eksisterede, ville menneskene komme til at leve i mørket i umindelige tider længere end det i dag er nødvendigt. Men naturen laver ikke noget meningsløst. *Det er ikke lidelsen for lidelsernes skyld, der er det primære i livets mening. Det er det høje resultat, som lidelserne afføder i væsenet, der er målet.* Da dette mål er skabelsen af humanitets- eller næstekærlighedsevnen, og denne kun kan opstå i kraft af, at væsenerne kommer til at opleve virkningerne af deres egne fejlagtige handlinger, er lidelsesoplevelsen absolut nødvendig. Der, hvor mennesket har opdaget fejltagelsen — ikke blot teoretisk — men også med hjertet og derved er blevet humant, er det jo ingen som helst nytte til, ja, det ville ligefrem skade, hvis væsenet her skulle have virkningerne af mangfoldige onde handlinger, det har begået i tidligere liv eller i en ukendt fortid, som det endnu ikke havde fået virkningerne af, og som det derfor måtte gennemgå til ingen som helst nytte, hvis det nu skulle have disse, efter at det var blevet human eller næstekærlig i en sådan grad, at det ikke kan gøre disse onde handlinger mere. Men også det skal vi komme ind på i skæbneanalyserne senere. Det er kun vor opgave her at påvise grundprincippet i væsenets evighedsstruktur eller evighedslegeme. Det er dette princip, der ligger til grund for verdensaltets kulminerende retfærdighed, der betinger, at ingen i absolut forstand kan lide uret, og ingen kan gøre uret.

10. Hvorfor uretfærdighed ikke kan eksistere

Overalt og i enhver situation, hvor der forekommer noget, der udtrykkes som „uret“, kan dette kun ske, fordi nævnte situation blot udtrykker et lokalt billede af en helhedssituation. I dette lokale billede kan den virkelige årsag til opfattelsen af situationen som „uret“ ikke ses. Vedkommende væsen synes derfor, at det lider „uret“. Det kan ikke se, at det selv er denne „urets“ eller situations sande årsag. Hvis det ikke havde været det, kunne denne situation aldrig nogen sinde være opstået. Men da denne årsag kan være udløst i et tidligere liv, er det ikke så mærkeligt, at det ufærdige menneske må anse den nævnte situation som en uretfærdighed, der påføres det. Og det er denne uvidenhed, der er roden til alt det såkaldte „onde“. For det ufærdige menneske, der hverken kender til reinkarnation eller til loven for bevægelse, der er det samme som skæbneloven, er det ikke så mærkeligt, at verden ser ud til at være fuld af uretfærdigheder og de heraf affødte misforståelser, såsom alle former for krige, had og hævn. Vi ser også her, hvor nødvendigt Kristi ord om de mange gange, man dagligt skal tilgive sin næste, er skabelsen af en virkelig kristen eller menneskelig verdenskultur, altså en verdenskultur, der er eet med Gud. Men vi ser også, hvor nødvendig den åndelige videnskab er, som Kristus bebudede, der i form af „talsmanden den hellige ånd“ skulle komme og fuldbyrde hans guddommelige visdom for menneskene.

11. Forklaring til symbol nr. 16

Selve symbolet i sin helhed symboliserer det levende væsen.

Den hvide trekant i midten symboliserer dette væsens jeg, der er det faste punkt i de udsendte og tilbagevendende bevægelser.

Det hvide flammekors skal udtrykke, at de levende væseners evighedslegeme til enhver tid er totalt hundre procent fuldkomment. Det er i sin helhed evigt i balance. Alle overbalancer og underbalancer kan kun forekomme som lokale foreteelser i evighedslegemet. De berører ikke helheden. Ved over- og underbalancer vil her være at forstå de hæmninger og forceringer, det ufærdige væsen skaber i sin energi- og bevægelsesføring. Det er disse hæmninger og forceringer i overdimensioneret tilstand, der skaber uligevægt, hvilket vil sige: krig og ufred, had og forfølgelse i de levende væseners samliv og den heraf følgende ulykkelige skæbne for sine ophav.

De mange violette cirkelbaner eller kredsløb, der udgår fra og kommer tilbage til jeg'et, symboliserer alle de forskellige bevægelsesarter, som det levende væsens skabte organer, legemer, manifestationer og livsoplevelse udgør. Som vi før har nævnt går alle skabte foreteelser i kredsløb. Derfor symboliserer enhver af disse cirkelbaner eller kredsløb på symbolet ligesåvel legemers og organers som manifestationers og tankebaners kredsløb. Al skabelse er bevægelse. Alle skabte ting er kombinationer af bevægelsesarter, alt stof er sammensat af forskellige bevægelsesarter. Alt er således bevægelse. Og da bevægelse ikke kan gå i lige linie, men må gå i kredsløb tilbage til sit ophav og udspring, er alt, hvad der er tilgængeligt for de almindelige sanser, således i bevægelse. Det er dette, der ligger til grund for, at alt er underkastet forvandling. Alt er i kredsløb omkring jeg'et, der er det faste punkt over for al bevægelse.

Det største kredsløb, et væsen helt kan opleve inden for et fysisk jordliv, er netop oplevelsen af dette jordliv. Det er jo i sig selv en bevægelsesudløsning udgående fra jeg'et og tilbage til jeg'et. Men det kan inden for dette jordliv se eller blive vidne til brudstykker af kredsløb af langt større dimensioner. Dets eget nuværende jordliv er således kun en enkel lille

lokal del af et kæmpekredsløb, det befinder sig i, hvilket kredsløb vi kender som »spiral-kredsløbet«. Vi kan således også udtrykke dette kredsløb som en cirkelbane på symbolet udgående fra jeg'et og tilbage til dette, og hvor væsenet atter føres ind i et nyt spiralkredsløb og således fortsættende i det uendelige. Men der findes endnu større kredsløbsbaner, som vi skal komme tilbage til i senere symbolforklaringer. Disse kredsløb vi her har nævnt, er alle af en sådan natur, at vi kan kalde dem »de langsomt gående kredsløb«. Som modsætning hertil kommer de daglige villiesudløsninger, manifestationer og handlinger, altså vor væremådes daglige udløsninger af energier og bevægelser. Nogle af disse har så korte baner, at tilbagevirkningerne af dem kommer øjeblikkelig eller i samme time, dag eller i samme uge eller måned, samme år. Andre af dagliglivets tilbagevirkninger kommer først tilbage efter flere års forløb, atter andre i det næste jordliv eller i endnu senere jordliv. Når ikke alle kredsløb kommer tilbage lige hurtigt, skyldes det naturligvis, at væsenet i sin væremåde kan udløse årsagerne til disse tilbagevendende virkninger mange gange hurtigere end tilbagevirkningerne kan fuldbyrdes. Derfor vil væsenerne altid så at sige være på et, ja, man kan næsten sige: kolossalt forskud med hensyn til udløsning af handlinger i sin væremåde, lige fra onde tanker, tangerende had og forfølgelse, mord og drab, til gode tanker, der tangerer stor humanisme eller en varmende næstekærlighed, som hver især kun kan eksistere som en gengældelsesvirkning mod sit ophav. Bag det ufærdige jordiske menneske forekommer der således en ligefrem lang kø af gengældelsesvirkninger, der søger at komme til udløsning som væsenets skæbne, hver gang betingelser herfor er til stede. Hvor mange gengældelsesvirkninger af ond væremåde og af god eller kærlig væremåde er afhængig af, hvor megen ond eller god væremåde væsenet har manifesteret over for sine omgivelser. Da gengældelsesvirkningerne som regel ikke kan komme til udløsning ligeså hurtigt, som årsagerne til dem bliver skabt, bliver der altså en ventetid for disse. Denne ventetid for gengældelsesudløsningerne kan i visse tilfælde være

meget lang. Og der er mennesker, der bag sig har en mørk gengældelses- eller skæbnemasse opsummeret fra liv tilbage. Af den kommer der noget til udløsning, hver gang der er betingelse herfor. Der kan være jordliv, i hvilke væsenet ikke har betingelser for at få ret meget af denne mørke gengældelsesudløsning i sin skæbne, ligesom der også kan være jordliv, hvor væsenet næsten udelukkende er udsat for sin mørke skæbnegengældelse. Vi kan derfor blive vidne til mennesker, der tilsyneladende lever som pæne bedsteborgere i samfundet, ja måske endda beklæder store embeder og synes at have stor medgang i alt, hvad de foretager sig. De lider ikke af sygdomme, har ikke økonomiske besvær eller andre former for gene eller ubehag. Men en skønne dag får den opsummerede mørke gengældelses- eller skæbnemasse betingelser for at komme til udløsning i væsenets skæbne. Det kan f. eks. ske ved, at væsenet bliver berørt af en krig, der eventuelt er udbrudt i dets land. Da kan det netop på grund af den mørke gengældelsesmasse komme ud for svære lidelser og blive lemlæstet til invalid. Ja, den ellers tilsyneladende pæne bedsteborger kan endog komme i de så berygtede koncentrationslejre, hvor han sammen med mange andre, skæbnemæssigt ligestillede væsener, kan komme til at vansmægte til døde under mange forskellige former for pinsler og rædsler. Det kan naturligvis også få den skæbnemæssige gengældelse ad andre veje gennem en hel række ulykker, modgang og trængsler, sorger og livsvarige, invaliditetsbefordrende og pinefulde sygdomme, fattigdom, nød og elendighed. Som vi senere skal komme tilbage til at forklare ved hjælp af specielle skæbnesymboler, kan væsenet blive prædestineret til denne mørke skæbne alene ved sin kødspisning eller opretholdelsen af sin ernæring ved nydelsen af animalsk føde, der jo betinger død og rædsel for de millioner af dyr, der herved må myrdes, slagtes eller dræbes og derved berøves deres medfødte ret til at leve. Vi må her erindre om det store bud, der er givet menneskene i form af det femte bud: »du skal ikke dræbe«. De mørke gengældelsesvirkninger har jo kun til opgave at skabe den humanitet i mennesket, der bevir-

ker, at det kommer bort fra at kunne nænne at dræbe og ligeledes kommer bort fra den dødbringende overtro, at mennesket kun kan leve i kraft af animalsk føde og derfor må dræbe for at leve.

Da menneskene ikke udelukkende udløser eller manifesterer »det onde« eller en mørk skæbne, men også i større eller mindre grad manifesterer »det gode« eller en lys skæbne, er deres væremåde således en blanding af »ondt« og »godt«. Væsenet kan således have perioder, hvor det er inde i en skæbnemæssig lys tilstand og ligeledes perioder, hvor det er inde i en skæbnemæssig mørk tilstand. Og sådan vil det fortsætte indtil væsenet ikke mere kan gøre »det onde« og derved er blevet et totalt lysets væsen, er blevet til »mennesket i Guds billede efter hans lignelse«.

Vi ser på symbolet, at kredsløbsbanerne repræsenterer fire størrelser. Det skal absolut ikke betyde, at den mangfoldighed af skæbnebuer eller kredsløb, der i alle retninger udgår fra og til jeg'et kun fremtræder i fire størrelser. De skal kun symbolisere, at nævnte kredsløb netop fremtræder i forskellige størrelser. Og ligeledes må man også her forstå, at det antal af kredsløbsbaner, der er vist på symbolet, kun udgør en brøkdel af det antal kredsløbsbaner, som ethvert væsens evighedslegeme indeholder. Et begreb om det levende væsens evighedsdimensioner får man, når man ser, at der i evighedslegemet er kredsløbsbaner så små, at deres udgang fra jeg'et og deres tilbagekomst til dette sker næsten i samme øjeblik, og at der er baner af så kæmpedimensioner, at de strækker sig igennem hele spiralkredsløbet fra salighedsrige til salighedsrige. Det vil altså sige, at et sådant kredsløb, som jo også er en skæbnebue udgående fra og til jeg'et, strækker sig igennem millioner og atter millioner af år. Vi skal senere komme tilbage til spiralkredsløb eller skæbnebuer, der er endnu større og livsbetingende for væsenets evige eksistens. Evighedslegemet viser os således jeg'et som det absolut eneste eksisterende ophav til bevægelse og som det urokkeligt faste punkt, ud fra hvilket al bevægelse udgår og hvortil al bevægelse kommer tilbage.